

06 | e | Tecnologia

El wifi gratis fa tremolar les operadores

La falsa notícia que el govern dels EUA oferirà accés gratuït a internet posa en alerta les companyies

TEXT JORDI SABATÉ

Deia Mark Twain que la mentida pot fer diverses voltes al món abans que la veritat es posi les sabates. També Gabriel García Márquez assegurava que el desig viatja en avió mentre que la raó ho fa per carretera. Les dues frases, combinades, il·lustren a la perfecció el fals rumor que va fer bullir la blogosfera americana la setmana passada. La falsa notícia assegurava que el govern dels EUA es disposava a donar wifi gratuït a la població a través d'antenes Wimax (antenes d'emissió d'ona de llarg abast) en qüestió de pocs anys.

Entusiasme

La prova de les intencions federals era, segons va reportar el *Washington Post*, l'involuntari iniciador de l'embolic, la decisió de la FCC (l'organisme regulador de les telecomunicacions dels EUA) d'alliberar part de l'espectre d'ona llarga per a usos ciutadans. Cecília Kang, corresponsal del diari a la Costa Oest i especialista en tecnologia, assegurava que tenia dades del pla de la FCC.

Per apuntalar l'article parlava amb diversos experts als quals la idea els entusiasma, però que no es paraven en cap moment a pensar si tal cosa seria possible al país dels lobis i la propietat privada.

Tampoc molts mitjans d'Internet, des de *The Business Insider* a *Slashgear* i *The Orlando Sentinel*, es van parar a qüestionar la viabilitat del projecte i es van deixar portar per l'entusiasme. Els titulars espectaculars es van succeir durant tot el matí del 4 de febrer. Cap al migdia, però, molts altres periodistes experimentats havien pogut parlar amb les seves fonts a la FCC i van començar els desmentiments, també en cadena.

TechCruch, *The Verge*, *All Things Digital* i d'altres que s'havien mostrat més cauts van desmuntar la bola des-

■ Internet gratis té lògica en una economia digital, basada en els continguts

prés de fer força trucades a les persones indicades. A la nit ja gairebé cap mitjà es feia ressò de la mentida. No obstant això, el debat sobre la notícia continuava –i continua–, en blogs i fòrums d'usuaris, en part alimentat per la postura de les operadores de telecomunicacions i alguns sectors el Partit Republicà, que també han estat víctimes de la seva credulitat. Tant els uns com els altres han advertit oficialment a la FCC que les seves intencions empobririen l'economia del país.

Fals, però coherent

Des de la revista *Arts Technica*, la publicació digital insígnia del grup Condé Nast, es pregunten com és possible que una mentida sigui tan insistent, que dies després segueixi generant debat i reaccions de partits i lobis.

Enrique Dans, analista i professor de la IE Business School, creu que la seva força rau en la seva coherència. Per Dans, la remor ha obert un debat que va més enllà de la simple anècdota: "Instaurar un wifi gratuït seria un

moviment perfectament lògic, està demostrat que la connectivitat aporta molt valor en molts sentits", opina.

Dans, com molts altres als EUA, creuen que l'economia digital resideix en els continguts, no al canal pel qual es distribueixen, de manera que "la idea d'utilitzar ample de banda per fer arribar connectivitat a tot un país té molta lògica si es pretén que

aquest país estigui en disposició d'exercir un lideratge tecnològic", comenta Dans. La reticència a desaparèixer de la notícia es pot explicar llavors per l'entusiasme que genera la idea en la majoria dels analistes americans: un wifi gratis com a metàfora dels mateixos EUA, un país enorme on l'economia prospera en llibertat i sense peatges.

De fet, la falsa notícia també va ser alimentada, qui sap si intencionadament, per les declaracions favorables de portaveus de Google i Microsoft, dues empreses que es van afanyar a qualificar de positives les suposades intencions de la FCC. Totes dues estan en el negoci dels continguts i tenen prou múscul financer per prendre la iniciativa i muntar infraestructures per fer ús

Retweets

Albert Cuesta

La capital del mòbil ja té guanyadors

John Hoffman, conseller delegat de l'associació GSM, és aquests dies un dels homes de moda a Barcelona. I no m'estranya: per les vegades que hi he parlat, tinc la impressió que val més ser-ne amic. A partir de demà, Hoffman podrà presumir dels 70.000 congressistes i 1.500 expositors que faran negocis a Barcelona en un dels sectors més dinàmics de l'economia mundial. Però els dies previs al Congrés Mundial del Mòbil (MWC) han tingut dos guanyadors més.

El primer és Telefónica, que ha transformat el seu edifici de la plaça

Catalunya en el Mobile World Centre Espacio Movistar, un espai de visita molt recomanable que proporciona molta més informació sobre la societat mòbil de la que es podria esperar d'un espai de 600 metres quadrats, gràcies a un hàbil ús de les tecnologies, com les pantalles dinàmiques i l'ampliació virtual de l'exposició mitjançant aplicacions de realitat augmentada. Telefónica ha pagat la major part dels set milions que ha costat posar en condicions el recinte, però s'ha assegurat un trànsit de 10.000 clients potencials

cada setmana per la botiga Movistar que segueix ocupant la planta baixa. Segur que als altres membres de la GSMA no els ha fet gaire il·lusió, però qui paga mana.

L'altre triomfador és la Fira de Barcelona: havent lligat que el MWC se celebraria aquí fins al 2018, ja ha aconseguit el seu objectiu, que és exactament el mateix que en altres esdeveniments: llogar tants metres quadrats d'exposició i tantes habitacions d'hotel a la ciutat com sigui possible. Fet això, esperem amb interès l'arrencada de les altres dues potes de la capi-

talitat: el Hub, amb les iniciatives de promoció econòmica al voltant del mòbil que qualsevol ciutat moderna hauria d'emprendre en aquests temps –i aquí acostumen a necessitar una pastanaga a l'estil olímpic–; i el festival del setembre, que haurà d'aportar els ingressos mitjançant el patrocini dels actes.

Jordi Sabaté és analista tecnològic
Twitter: @albertcuesta

públic de part de l'espectre electromagnètic.

Interessos en contra

A diferència dels operadors, sobretot Bell i AT&T, que es limiten a proveir d'infraestructura i cobrar per l'accés a la xarxa, tant Google com Microsoft podrien disposar de les seves pròpies antenes per donar wifi gratis, ja que el negoci els vindria derivat de la publicitat i el consum de continguts. Seria un model similar al que durant anys s'ha aplicat a la televisió i la ràdio.

Ara bé, suposaria la fi per a un sector, el dels proveïdors d'accés, avui

Google i Microsoft es veurien beneficiades en un entorn connectat

dia molt poderós i alhora amb interessos creuats tant amb el cercador com amb el propietari del sistema operatiu Windows.

Dans creu que és una utopia difícil de dur a terme pel fortíssim poder dels lobis de telecomunicacions. El debat no és nou. Les lluites per limitar la neutralitat de la xarxa i augmentar el control per part dels proveïdors dels continguts que circulen per les seves xarxes en són una mostra. L'esmentada neutralitat està assegurada als EUA, però només de moment. ■

Valencià, i sota control

AT&T ja ofereix wifi gratuït en moltes zones dels EUA, però ho fa sota el seu control, arribant a acords amb cadenes com Starbucks o McDonald's. El wifi és gratis per als clients d'aquests establiments, mentre que les franquícies paguen una quota mensual. Curiosament, el proveïdor de la tecnologia d'emissió d'AT&T és l'empresa valenciana Gowex, que el 15 de gener va signar un acord similar per a Europa amb Deutsche Telekom.

Europa aposta per la llum

La UE ha destinat 19 milions d'euros al desenvolupament d'un sistema per generar una banda ampla més ràpida gràcies a la llum. El projecte, conegut com a OMEGA, consisteix a utilitzar focus amb tecnologia led capaços de crear xarxes de dades de fins a 280 megabits per segon. Aquestes xarxes, però, serien domèstiques i de curt abast, encara que combinades amb ones de ràdio podrien crear xarxes més grans.

'Ola, ke ase?'

"Ola ke ase. Eres emprendedor o ke ase". Aquesta frase, que no supera els 140 caràcters, va arribar l'altre dia al meu *timeline* de Twitter. Per els que no sapigueu què és el fenomen *ola ke ase*, us ho resumiré en dues paraules: una tonteria. El 2010 una persona anònima va penjar a internet una foto d'una llama amb la boca torçada i a sota hi va escriure "Ola ke ase". Aquesta tonteria s'ha convertit en un dels fenòmens més virals de la història a Espanya i a l'Amèrica Llatina.

L'*ola ke ase* té un camp d'aplicacions infinit: preguntar com estàs, fer broma amb el teu millor amic, riure's del president del govern o, en el cas que avui ens ocupa, posar en ridícul la figura de l'emprenedor (o la de tots aquells que han convertit els emprenedors en els salvadors del país).

I és que de vegades en fem un gra massa. Avui dia sembla que o dediques la teva vida a ser emprenedor o no l'estàs aprofitant bé. Això sí, has de seguir l'estereotip d'emprenedor que agrada a la premsa econòmica, és a dir, ser un jove JASP (això és molt dels noranta, ho sé, però ja tinc una edat), haver estat a Silicon Valley com a mínim una vegada a la vida, muntar una empresa que acabi amb *.com* i, si pot ser, tenir una idea que revolucioni el món.

Però la realitat és que aquest no és el cas, ni de bon tros, de l'*emprenedoris comunis* (ja que diuen que som tan especials, podríem tenir fins i tot una raça pròpia). La senyora que es fa autònoma per poder obrir la seva perruqueria o el senyor que han fet fora de la feina i es dona d'alta a la Seguretat Social per poder arreglar l'aixeta de la veïna són els emprenedors que fan que les estadístiques d'emprenedoria a Espanya es multipliquin. Des d'aquí defenso la figura de l'emprenedor vulgar, aquell que s'ha hagut de buscar la vida, ha muntat una empresa per sobreviure a partir del que sap fer i té molt clar què respondre si li pregunten *ola ke ase*: treballar.

L'executiva agressiva és una jove emprenedora

L'executiva agressiva

Fet rellevant

Àlex Font Manté

Adéu als 'bons patriòtics'

A poc a poc, com una formiguetta, l'Estat va collant les autonomies, però ho fa amb gran naturalitat i *savoir faire*. Aquesta setmana hem sabut que ha restringit encara més l'accés de les comunitats autònomes als mercats del deute. Resumint-ho, impedirà que les autonomies vinguin deute si els interessos superen en un punt percentual els que ofereix l'Estat per aquell mateix producte. És a dir: si el Tresor espanyol paga un 1,5% pel deute a dotze mesos, les comunitats com a màxim podran oferir un 2,5%. Si

ofereixen més, l'Estat no els permetrà que emetin deute i les obligarà a demanar els diners que necessitin al fons de liquiditat autonòmic. És molt probable que aquesta mesura sigui la sentència de mort dels *bons patriòtics*.

El pretext per fer això és que no es malgastin diners públics en el pagament d'interessos. De fet, aquest seria un bon argument si Espanya fos un estat normal, però no ho és, i la desconfiança contamina les relacions entre administracions (sobretot amb Catalunya, perquè Euskadi en

economia va per lliure, i la resta, excepte Andalusia, estan controlades pel PP). El resultat serà que totes les comunitats es veuran obligades a demanar diners al FLA.

I això quina conseqüència té? Doncs que les comunitats dependran cada cop més de l'administració central i que, per tant, perdran autonomia financera. L'Estat tindrà una potent eina per fer passar per l'adreçador les comunitats. Demanar diners al FLA comporta que la comunitat afectada pot ser sotmesa a "actuacions de control" de l'Estat, segons es recull a

la llei d'estabilitat pressupostària que es va aprovar l'any passat amb el sorprenent suport de Convergència i Unió.

En resum: si algú està cansat de la inacabable batalla dialèctica entre Catalunya i l'Estat pels diners, que es prengui una tilla. Això cada cop anirà a més.

Àlex Font Manté és coordinador de l'Emprenem' Twitter: @alexfont

